

9-11 – Menció especial prosa
Autor: Joan Alcaide Núñez – 9 anys

ELS INVENTS DE L'ALBERT I LA JOANA

Aquesta és la història de dos germans: l'Albert i la Joana, dos noms que faran història. Comencem.

L'Albert tenia 10 anys i sempre li havia agradat l'aeronàutica i l'espai, a més de les matemàtiques i l'anglès. Ell sempre era a la seva habitació llegint, estudiant i inventant coses rares. Però hi havia una cosa per sobre de tot que estimava: la seva germana Joana.

A la Joana, que tenia 8 anys, li agradava molt el misteri i el català i, especialment, la literatura. Sempre, sempre que podia, estava escrivint i inventant-se contes i històries. Ella tenia una gran història per explicar, de la qual ella mateixa n'havia estat protagonista: degut a la mala sort, la Joana va tenir un accident i va perdre una cama, però això no li va impedir imaginar-se grans històries per escriure.

Un dia, l'Albert va començar a construir un artefacte misteriós. Al cap d'una estona, va arribar la Joana per preguntar-li que estava fent, i ell li va contestar que era una sorpresa. No li ho volia explicar perquè estava molt concentrat.

Poc després, va arribar en Pau, un bon amic de l'Albert al qual també agradava la ciència. De seguida, va veure que l'Albert estava fent un experiment molt interessant i li va preguntar:

- Què t'estàs inventant ara, Albert? -li pregunta el Pau.
- Estic treballant en un invent sorpresa... -li contesta l'Albert.
- Ah, sí! -contesta el Pau, impressionat i pensatiu.

L'Albert li va explicar al seu amic que havia fet un experiment barrejant matèria, energia, cèl·lules, terra, espai i unes gotetes d'amor. Li va demanar al seu amic que es posés les ulleres de científic i el va demanar que l'ajudés i que li guardés el secret. L'invent de l'Albert estava en marxa.

Mentrestant, la Joana estava escrivint un conte que explicava la història d'en Harry, un nen molt especial al qual agradava la màgia i el misteri, com a ella. Ella, que era una mica insegura, va demanar consell a la seva mare:

- Mareee! –va cridar la Joana.
  - Què vols filla? –va contestar la mare.
  - Creus que Potter és un bon cognom per al meu personatge?
  - Sí! –diu la mare, cansada de tantes preguntes.
- Cadascú estava entretingut amb els seus invents.

L'Albert i el seu amic Pau havien acabat el seu experiment i el volien provar al bosc que tenien a prop de casa. Estaven tan concentrats en la prova de l'artefacte misteriós, que es van despistar i es van perdre dins el bosc. Com en sortien? Què farien? Van pensar durant uns minuts, fins que l'Albert va tenir una idea: va engegar el GPS del seu invent i van posar en marxa el robot que havien construït. Era un robot que s'assemblava a un motor antimatèria!

Li van posar de nom *Maenhuviterun*, la primera síl·laba de matèria-energia-humans-vida-terra-univers. Increïble, aquest nou robot els havia guiat fins a casa!

L'endemà, el van presentar a tota la família i tothom va quedar amb la boca oberta, fins i tot, la seva germana Joana.

-Pot caminar?-Pregunta la Joana molt intrigada.

-I tant que sí. I a més, porta GPS per no perdre's! A més a més, Joana, vull que sàpigues que aquesta és la primera fase de la teva nova cama, perquè puguis caminar i mai et perdís! -va explicar l'Albert, molt emocionat i content. Aquest era el gran secret en el qual estava treballant l'Albert i el seu amic Pau.

La Joana no s'ho podia creure: tots aquells invents estranys del seu germà eren per a ella! Va quedar molt impressionada.

Van passar uns quants anys i l'Albert i la Joana es van fer grans. Van continuar estudiant molt i no van perdre mai la curiositat, ni les ganes d'aprendre ni les seves aficions.

L'Albert es va convertir en un enginyer de robòtica i va construir un robot especialment per a la seva germana, que la va ajudar a ella i altres persones a poder caminar. Va ser tan feliç de poder ajudar, que tots els seus invents els va dedicar a ajudar a persones discapacitades. Per la seva banda, la Joana va ser molt feliç quan va veure que podia caminar amb un invent del seu germà. Com que no havia deixat mai d'escriure, va dedicar-li un llibre dels seus a l'Albert.

L'Albert va ser un gran científic, com l'Albert Einstein. I la Joana K. Rowling va ser una gran escriptora, autora d'una gran saga de llibres de misteri i màgia, on un nen anomenat Harry Potter feia de les seves.

Tots dos junts van ser molt feliços per sempre.

Autor: Joan Alcaide Núñez – 9 anys